



*L'Amour*  
**ΑΓΚΑΛΙΑ**  
*του*  
**ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ**

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ: Στην αγκαλιά του φθινοπώρου  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αναστασία Δημητροπούλου  
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Εκδόσεις Έξη  
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη  
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Αναστασία Δημητροπούλου  
Copyright © 2019 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-23-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη  
Λουίζης Ριανκούρ 13  
11523 Αθήνα  
Τηλ.: 211 4111078  
www.ekdoseiseksi.gr  
email: info@ekdoseiseksi.gr  
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ  
ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Εκδόσεις Έξιν

Ποτέ δε θα ξεχάσω τη φορά που την πρωτοείδα. Παρότι τα κύματα του χρόνου «χτύπησαν» αλύπητα το σκαρί μου από τότε, δεν κατάφεραν να διαβρώσουν την ανάμνηση που μου χάρισε πριν δέκα χρόνια. Κυριακή ήταν, θυμάμαι. Μουντή και αδιάφορη μέρα. Μέχρι που και αυτή άλλαξε όψη και χροιά από τη μια στιγμή στην άλλη.

Ότι είχαμε παραγγείλει δύο εσπρέσο με τον πτέρυχο σ' ένα από τα εξωτερικά τραπέζια του Ντε Μαγκό. Δε μιλούσαμε πολύ μεταξύ μας. Για την ακρίβεια, ποτέ δε μιλούσαμε όσο θα 'πρεπε. Αφήναμε τη σιωπή άλλοτε να μας ενώνει και άλλοτε να μας χωρίζει. Εκείνο το μακρινό πρωινό πάντως, καπνίζαμε και παρακολουθούσαμε ένα Παρίσι που όμοιο με λεχώνα, κανάκευε στον κόρφο του το φθινόπωρο του 2007. Στην εμφάνιση της μελαχρινής γυναίκας, πάγωσε ο χρόνος.

Τόσο ξεχωριστή. Ένας άγγελος ήταν επί γης που

έτσι και κρατούσες για λίγο την αναπνοή, άκουγες τα φτερά του να κροταλίζουν. Πώς να τη χορτάσουν τα μάτια; Πού να τη χωρέσει ο στενός κόσμος; Στα βήματά της χάνονταν λεγεώνες εραστών. Στις καμπύλες της κρέμονταν σαν τάματα οι πόθοι. Και ως διά μαγείας, ήρθε και στοιβάχτηκε κοντά τους ο δικός μου.

Προχωρούσε ευθεία όταν έστρεψε το βλέμμα προς το μέρος μου μέσα από δυο σκούρα γυαλιά. Αμέσως ένιωσα να με κόβει κρύος ιδρώτας. Σχεδόν στραβολαίμισα για να τη δω καλύτερα και πάνω στη σαστιμάρα μου, άφησα το πουράκι που ισορροπούσε στα χείλη μου να σβήσει. Ο αέρας έσπρωξε μια μακριά μπούκλα στο πρόσωπό της και ευχήθηκα να ήταν το χάδι μου στη θέση της. Αυτή, λες και διάβασε τη σκέψη μου, δάμασε τα μαλλιά πίσω από το αυτί της και επιτάχυνε. Προτού όμως εξαφανιστεί από το οπτικό μου πεδίο, μου χαμογέλασε γλυκά. 'Ορκο παίρνω γι' αυτό.

«Δες», σκουντηξα τον πατέρα μου που είχε χώσει απορροφημένος τη γαμπή του μύτη στην εφημερίδα. Με απορία ανταποκρίθηκε στην αναστάτωσή μου. Βιάστηκα να του τη δείξω. Ανασκηκώθηκε στο κάθισμά του για να την προλάβει, αλλά μάταια. Είχε κιόλας γίνει αποδημητικό πουλί.

«Ποια ήταν;»

«Ιδέα δεν έχω», αναστέναξα κι άναψα το ξεχασμένο πουράκι μου. «Όμως θα ήθελα πολύ να μάθω», πρόσθεσα ελευθερώνοντας τις πρώτες τολύπες καπνού.

Μου έριξε μια χλιαρή ματιά δίχως να συνεχίσει την κουβέντα και επέστρεψε στην προηγούμενη ασχολία του. Εγώ από την άλλη, δεν είχα παρά να φυλακίσω στον νου μου την εικόνα της άγνωστης γυναίκας και ασυναίσθητα να αφήσω τις μοίρες να κόψουν την τράπουλα της ζωής μου. Περιστασιακά γύριζα και τον κοιτούσα. Έδειχνε πάντα τόσο σίγουρος για τον εαυτό του. Και ήταν. Καταφερτζής με ακούραστο μυαλό ο Ανδρόνικος Λιβέρης. Μυστήριο τρένο και ιδιόρρυθμος. Σπανίως τα έβρισκε με τους γύρω του. Μελετούσε σχολαστικά τις επιδιώξεις και τα κίνητρά τους. Δεν ξεγελιόταν από κανενός είδους περιτύλιγμα αν το περιεχόμενο ήταν σάπιο. Αν και συναναστρεφόταν πολλούς, ελάχιστους λογάριαζε για δικούς του. Η εύνοια και η εμπιστοσύνη του δεν ήταν προνόμια για όλους. Ο πατέρας μου ήταν άντρας με πείσμα κι ισχύ. Στις διαπροσωπικές του σχέσεις διατηρούσε με μαεστρία το πάνω χέρι, αλλά αν μιλάμε για τρωτά και ευάλωτα σημεία, είχε ένα και μοναδικό. Τις γυναίκες.

Γοπτευτικός κι επιρρεπής στους πειρασμούς, είχε πληγώσει πολλές φορές στο παρελθόν τη μάνα μου με τα παραστρατήματά του. Κάθε μετρέσα ήταν και μια μαχαιριά κατευθείαν στην καρδιά της. Αλλά η αγάπη και η τυφλή προσήλωσή της στα γαλανά του μάτια, καθάριζαν και σφικτόδεναν όλες τις πληγές, με αποτέλεσμα να παραμένει δίπλα του.

Η αποφοίτησή μου από το Γαλλικό Λύκειο στην Αθήνα, συνέπεσε με την συνταξιοδότησή του από την Ελληνική Πολεμική Αεροπορία κι όταν έφυγα για ναυτιλιακές σπουδές στο Λονδίνο, μετακόμισαν στη Γαλλία. Το Παρίσι ήταν ένας γνώριμος προορισμός τόσο για 'κείνον, όσο και για τη μητέρα μου, την Εριέττα Λιβέρη. Το ήξεραν απ' έξω κι ανακατωτά, σαν τις παλάμες τους. Δεν υπήρχε σπιθαμή του που να μην την είχαν σεργιανίσει στα νιάτα τους, κι εποχή του χρόνου που να μην είχαν γνέψει στον Σηκουάνα.

Παρ' όλα αυτά η ιδανικότερη αφορμή για να εγκατασταθούν μόνιμα στο Παρίσι, ήταν ο αδελφός του, ο Άγγελος Λιβέρης, που τότε διένυε την πιο άσχημη και καταλυτική περίοδο στον γάμο του. Οι φουρτούνες διαδέχονταν η μία την άλλη για τον θείο μου και τη νεαρή Νεφέλη Κωστοπούλου. Οι συγκρούσεις ανάμεσά τους ήταν σφοδρές, το κοι-

νό λιμάνι τους θαλασσοδάρθηκε και ο φάρος της συζυγικής πίστης έσβησε, τουλάχιστον από τη μεριά της. Όταν εκείνος το αντιλήφθηκε, ήταν αργά. Προσπάθησε να το παλέψει ως δυναμικός πρόεδρος της Fierté Marine. Για 'μας, όμως, ήταν ένας τραυματίας του έρωτα.

Όταν τελείωσα τις σπουδές μου, πήγα να δουλέψω στο πλευρό του. Όσο περνούσαν τα χρόνια, άρχισα να του μοιάζω υπερβολικά. Μολονότι έχω κληρονομήσει τρανταχτά στοιχεία από τον πτέραρχο, όπως την άκρατη επιμονή και τον αλύγιστο εγωισμό, από τον θείο μου πήρα την εργατικότητα, το επιχειρηματικό δαιμόνιο και την κοσμοπολίτικη περιέργεια. Αλλά όχι μόνο αυτά. Ο τρόπος που «πήρα» την πιο κλειστή στροφή στον δρόμο της ζωής μου, αποδεικνύει την ομοιότητα. Το πώς κατάφερα να «κρατήσω» το τιμόνι, το οφείλω ωστόσο, στο ότι αποτελώ ένα κράμα και των δύο. Ή μήπως στο γεγονός ότι αναγκάστηκα να το κάνω;

Λίγη σημασία έχει.

Δεν έχω τίποτα να κρύψω, δεν ντρέπομαι, ούτε και μετανιώνω για το παραμικρό. Ερωτεύτηκα μια γυναίκα, την αγάπησα παράφορα και ηττήθηκα. Πέρασα μαρτυρικά όσο παγιδευόταν στο σφάλμα της. Όσο άφηνε το χέρι μου με τη θέλησή της.



Σπάραζα στα σκοτάδια του ποτού και της απουσίας, αγανακτούσα με το φέρεσίμό της, παραμιλούσα στη θύμησή της. Τις νύχτες που οι τοίχοι του σπιτιού «έπεφταν» σαν ταφόπλακες πάνω μου, έκλεινα τα αυτιά για να μην ακούω το κλάμα μου. Ποτέ όμως δεν της έκλεισα την πόρτα της καρδιάς μου. Στράγγιζε το κορμί από αισθήματα και τα ζωτικά μου όργανα διαμαρτύρονταν στην έλλειψή της. Η αγάπη μου για 'κείνην ήταν πάνω από το καθετί.

Πώς στην ευχή την πάτησα μαζί της; Ανέκαθεν υπήρξα επιφυλακτικός με τις γυναίκες. Σαν άρχιζαν μεγαλεπίβολα σχέδια και φανφάρες με το όνομά μου, τις παρατούσα στα κρύα του λουτρού. Χωρίς πολλά πολλά. Οι ψεύτικες και απρόσμενες εγκυμοσύνες ήταν το πιο συχνό τους κόλπο. Και τι δε μηχανεύονταν οι άτιμες για να με πείσουν πως κάποια στιγμή πάνω στο πάθος, μου είχε ξεφύγει ο έλεγχος. Επέμεναν πως όφειλα να αναλάβω τις ευθύνες μου. Θα το έκανα, το δίχως άλλο, αν πράγματι υπήρχε μωρό, αλλά ο Πατρίκ Τεμπσέν εκτός από καλός μου φίλος, είναι και γυναικολόγος. Και ταυτόχρονα ο σωτήρας μου στα μπερδέματά μου από κάθε επιζήμια προικοθήρα. Αργά ή γρήγορα ξεσκέπαζε την απάτη. Καμιά τους δεν κουβαλούσε το δικό μου παιδί στα σπλάχνα της. Μόνο κενά

όνειρα που δεν επρόκειτο να χρηματοδοτήσω.

Εκείνη έπαιξε τα χαρτιά της διαφορετικά. Φανέρωσε μια δύναμη αλλόκοτη. Ικανή να σβήσει όλα τα προηγούμενα. Λες και μπλέχτηκε η ύπαρξή μου στα δάχτυλά της σαν ιστός αράχνης. Με το ραβδάκι της εστίασε στη διάλυση κάθε αμφιβολίας μου. Και το πέτυχε. Μαζί της ένιωσα πιο δυνατός από ποτέ. Χώρια της, κάθε ανάσα ήταν κι ένας πόνος.



*Στην*  
**ΑΓΚΑΛΙΑ**  
*του*  
**ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ**

Για πολλούς η αγάπη είναι φωτιά που ζεσταίνει την ψυχή. Για τον Ιάσονα Λιβέρη όμως, οι καρδιές που αγαπούν μένουν πάντα μόνες. Ωστόσο, η κοσμοθεωρία του ισχυρού άντρα της ναυτιλίας δεν θα αργήσει να ανατραπεί όταν θα αντικρύσει την Ηρώ. Ένα της βλέμμα μόνο είναι αρκετό για να ανατρέψει τα δεδομένα του.

Η Ηρώ Πολύζου μετά από χρόνια κατάφερε να σπάσει τα δεσμά της προσωπικής της φυλακής και να ξεφύγει από έναν σύζυγο αδίστακτο και καταπιεστικό. Θέλει να κάνει μια νέα αρχή και να κυνηγήσει ξανά τα όνειρά της που έμειναν παγωμένα στον χρόνο. Μέχρι που συναντά τον Ιάσονα και το μόνο που θέλει είναι να αφηθεί στην αγάπη του και να ταξιδέψει μαζί του σε κόσμους που είχε ξεχάσει πως υπήρχαν.

Ένας θυελλώδης έρωτας θα γεννηθεί ανάμεσά τους. Θα τους παρασύρει στο πέρασμά του και θα αφήσει ανεξίτηλο το σημάδι του πάνω τους από την πρώτη τους ματιά. Οι μέρες της αβάσταχτης σιωπής θα δώσουν τη θέση τους σε νύχτες λατρείας και παντοτινής αγάπης. Τα φαντάσματα του παρελθόντος, όμως, θα συνεχίσουν να τους στοιχειώνουν και η προδοσία δεν θα αργήσει να έρθει σε όλες τις μορφές της.

Ένα καταιγιστικό ερωτικό μυθιστόρημα, κι ένα ταξίδι στα άδυτα της ανθρώπινης ψυχής. Μια ιστορία γεμάτη πάθη, ίντριγκες κι ανατροπές για όσους αναρωτιούνται αν αυτοί που αγαπούν αληθινά έχουν τη δύναμη να συγχωρήσουν.